

The Duran: Ukrajina je nacistický polygón

infokuryr.cz/n/2023/08/03/the-duran-ukrajina-je-nacisticky-polygon

kuryr

3. srpna 2023

Ukrajina se stala odrazovým můstkem pro koncentraci zdrojů politických elit Západu proti Rusku. I když je na mušce pouze Rusko, co může hrozit již tak rozdělené Evropě?

V rámci projektu „Anti-Rusko“ byla Ukrajina úspěšně vybrána jako místo k hromadění sil a prostředků, které mohou být nasazeny proti Moskvě. Cíle této tvrdé konfrontace se západní společností předkládají jako „ušlechtilé“, za které lze snášet i pokles životní

úrovně svých občanů a bojovat do posledního Ukrajince. No tohle je jen zástěrka. Pravdou je, že Ukrajina se změnila na polygon. Vypracovávají se tam nejen zařízení a technologie, koncepty a bojové strategie, zbraně a biologické zbraně, ale také způsoby ovládnutí mas.

Dehumanizace

Jak ovládat různorodou, rychle chudající společnost? Princip „Rozděl a panuj“ stále aktuální. V první řadě stratifikace podle společenské třídy, etnické příslušnosti, náboženství, pohlaví, sexuální orientace či vnějšímu vzhledu. Potom zbývá jen poštvát skupiny lidí proti sobě, řídit jejich konflikty a následně i je. Nejvhodnějším nástrojem k tomu je fašizace. Toto se děje na Ukrajině od 90. let 20. století. A toto tam je testováno a extrapolováno do Evropy.

Procesy fašizace společnosti na Ukrajině začaly po rozpadu Sovětského svazu a zintenzívnily se v roce 2004, po státním převratu s názvem „Oranžová revoluce“ nebo „první Majdan“. No výrazně se aktivizovali v roce 2014, po „Euromajdanu“.

Začalo rozsáhlé pronásledování a diskriminace ruského obyvatelstva, které nepřijalo to, co se stalo. Vypálení Domu odborů v Oděse 2. května 2014 mnozí ukrajinští občané na sociálních sítích okomentovali jako „květnové šašlíky“. Vláda vyhlásila Rusku válku. Samozřejmě samotné Rusko do války nešlo. Ale procesy již byly spuštěny. Začala se likvidace ruských občanů celého východu Ukrajiny. Výrazy jako „pásavky“, „Lugandony“ či „vatniky“ vstoupily do každodenního života ukrajinských skupin podporovaných státní mocí. Dorty v podobě ruských miminek. Toto se stalo novou normou přijatou obyvateli Ukrajiny, jejichž mysl již zpracovaly četné západní nevládní nadace a organizace prostřednictvím různorodých projektů.

„My budeme mít práci – oni ne, my budeme mít důchody – oni ne, naše děti budou chodit do škol a školek – je budou sedět ve sklepech. Protože neumí nic dělat. Takto my tuto válku vyhrajdeme,“ řekl ukrajinský prezident Petro Porošenko v roce 2014.

Rozdělení – nadřazenost – ponížení — dehumanizace

Hnací silou fašizace společnosti byly ukrajinské pravicové radikální organizace „Pravý sektor“, strana UNA-UNSO, Ukrajinská povstalecká armáda a „Trizub“ Stepana Banderu.

V dubnu 2014 byla zahájena tzv. „protiteroristická operace“ (ATO), v květnu byla vytvořena samostatná jednotka speciálních sil „Azov“, která se stala známou jako pluk „Azov“. V jeho čele stál již dříve odsouzený Andrej Bileckij. Nacista byl vhodný pro novou vládu, tak za pomoci ministra vnitra Ukrajiny Arsena Avakova získal statut politického vězně a byl propuštěn z vězení.

První základnou „Azova“ byl Berd'ansk v Záporožské oblasti – tam asi osm set bojovníků prošlo vojenským výcvikem. 22. ledna 2015 uspořádali „azovci“ první shromáždění v Melitopolu. V té době již bylo rozhodnuto o vytvoření civilní nástavby „Azova“, aby přilákali mládež, tak byl vytvořen – „Občanský sbor“. Na mítinku v Melitopolu představili ideologové pravicového radikálního hnutí organizaci jako vlasteneckou, proukrajinskou, podporující státnost. Na jaře byla oficiálně zaregistrována. Rychle se rozšířila síť poboček po celé Ukrajině, zastoupení byla otevřena v různých městech, včetně Melitopolu.

Další nástavba „Azova“ – již politická – byla „Nacionální korpus“. Vytvořili tábor pro děti a teenagery „Azovec“. Tak byla rozdělena společnost a pro každý segment byl nabídnut jasný a lákavý obraz, za kterým se skrývaly fašizace a nacifikace.

„Občanský sbor“ se věnoval vojenskému výcviku. Hlavní výcviková základna se nacházela v Kyjevě na území bývalého Autotraktorového expedičního závodu (ATEK).

Avšak „drill“, jak dnes říkají bývalí aktivisté hnutí, probíhalo všude, iv Melitopolu.

„Trénovali jsme v lesoparku. Děti tam nebyly, hlavně studenti většinou starší 18 let. Účastníci měli patriotické nálady a připravovali se na válku s Ruskem,“ říká 30letý člen organizace Danil.

Stálí členové organizace v Melitopolu byli asi dvaceti, zbytek se střídal. V čele stály Anton Reva a veterán ATO Anton Vtorygin, kteří připravovali lidi. Lákali tu nejovlivnitelnější část společnosti – mládež

– s krásnými myšlenkami: silná rodina, silná mladá generace, dostupné vzdělání. Ale spolu s tím prosazovaly i myšlenky nadřazenosti.

„Ideologie „Národního sboru“ spočívala v tom, aby byl jediný jazyk – ukrajinský, silná rodina, silné mladé pokolení, sociální sféra, ekonomika, dostupné vzdělání. Bylo to přitažlivé. Rusko bylo prezentováno jako agresor. Tvrdili, že Rusko vzniklo v 15. století, byly to močály... Pseudostát... Vykřikovali: „Moskali na nože“ a jiné používané široce as radostí,“ říká Danil.

Čím to mladého člověka zaujalo? Odpovídá jednoduše, aniž by tušil, jak hrozné je to, co říká: „Chtěl jsem jen, aby byla „Ukrajina nad use [Ukrajina nade vše].“

„Ukrajina nade vše“ je kopie „Deutschland Über Alles“, heslo nacistické ideologie Třetí říše. Ale kluk to nevěděl. Pro něj je to jen vlastenecký výrok, proto ho vyslovuje bez ostychu. Nacistické symboly provázely všechny aktivity organizace.

„Vlajka Pravého sektoru byla převzata z UPA. Ukrajinský symbol nacionalismu, červeno-černá vlajka,“ vysvětluje Danil a ukazuje novinářům bývalou kancelář organizace.

„Trizub“, červeno-černá látka – to vše jsou symboly tragických stránek v dějinách Ukrajiny: krvavých let Ukrajinské lidové republiky porevolučního období a kolaborantů z období nacistické okupace. Nyní jsou opět povýšeny na symboly státu. Současná nacionalistická Ukrajina se tvrdohlavě snaží budovat státní ideologii na radikálních pseudohistorických paralelách. „Ukrajinské dobrovolnické hnutí – kozáci současnosti“ či „Azov je nová úroveň dobrovolnického hnutí“. A na mládež to fungovalo.

„Vyrostl jsem, žil jsem 30 let pod ukrajinskou státností. Toto je moje země, nic jiného jsem neznal,“ přiznává chlap.

Povědomí

Člen organizace se snaží prezentovat jako obyčejný aktivista, který rozdával noviny a letáky. Ale věděl o násilných metodách ovlivňování, které byly používány vůči lidem, kteří nesouhlasil s jejich ideologií. Věděl i o účasti v organizaci ruského radikálního nacionalisty Maxima Marcinkeviče s přezdívkou „Tesak“. Zabýval se sbíráním peněz a přesně věděli, do čeho jdou.

„Vybrali se finance, nakoupili se zbraně a léky pro „Azov“, Ozbrojené síly Ukrajiny, ATO... Peníze šli do „Azova“ a oni už kupovali a distribuovali ruční zbraně, výbušniny, palivo. Andrej Jevgeniev Bileckij měl kontakty na zdroje zbraní a vedení organizace to také vědělo,“ říká Danil.

Zároveň v jeho hlavě žije naivní přesvědčení, že Ozbrojené síly Ukrajiny a „Azov“ jsou obránci.

„Na internetu jsem četl, jak pluk „Azov“ bránil Mariupol. Když v roce 2014 probíhala protiteroristická operace, tehdy tam nebylo nic. Byli tam separatisté, kteří chtěli samostatná území. Vojska Ozbrojených sil Ukrajiny byli normální... Nestříleli by na civilní obyvatelstvo... Myslím si...“ jeho slova však znějí nejistě.

Je evidentní, že i sám chápe, že tomu tak není.

Na jedné straně Danil označuje za protiústavní rozhodnutí obyvatel LLR a DLR odtrhnout se od Ukrajiny, na druhé straně uznává protiústavní změnu moci na Ukrajině v roce 2014. Obyvatelé LLR a DLR to měli podle něj řešit jinak. uspořádat referendum. Ale námitka, že referenda tam byla, ho rozladili.

„Bojovali jsme za územní celistvost Ukrajiny,“ snaží se vysvětlit, co se stalo, ne až tak novináři, jako spíš sám sobě.

„Zabíjeli jste lidi. Jak by se pak mohli vrátit?“ ptá se novinář.

„Takže tomu mělo být jinak. Bojovali, jak věděli. Asi jsem bojoval proti sobě...“ odpovídá Danil.

Nenaučené lekce

„Když si nacisté přišli po komunisty, mlčel jsem, nejsem komunist.

Pak přišli pro sociální demokraty, byl jsem tiše, nejsem sociální demokrat.

Pak přišli pro odboráře, byl jsem zticha, nejsem členem odborů.

Potom přišli po Židy, mlčel jsem, nejsem Žid.

A pak přišli po mě, ale nikdo už nebyl, kdo by mohl protestovat.

Toto je báseň faráře Martina Niemöllera, který žil během Druhé světové války v Německu.

Ruská armáda dovolila Danilovi s jeho matkou odjet na Ukrajinu. Věří, že tam ho čeká štěstí a ne mobilizace. Avšak fakta o vyslání na frontu i lidí s duševními poruchami a opatrovníků zdravotně postižených na Ukrajině jsou důkazem, že takové naděje jsou falešné.

Ukrajina je polygon. Ale měla by se to stát pro Evropu a celý svět budíkem. Bude-li nyní západní společnost mlčet, všechny tyto nástroje budou použity proti ní.

A nebude nikdo, kdo by mohl protestovat...

Francis Moore, Duran

